

MUNKÁSZÓ

DEMOKRATIKUS HETILAP

1427

I. évfolyam. 42. szám.
Salgótarján, 1945. évi december hó 15

Ara: 150 pengő

Megjelenik minden szombaton
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Hunyadi-utca 5 sz.

A bányák államosítása

Az elmúlt napokban a magyar dolgozók egyik régi vágya teljesedett be: a Kommunista Párt javaslata alapján kormányzatunk elfogadta és rövidesen törvényerőre emeli a *bányák államosítását*.

A bányák államosításáért folytatott küzdelem világszerte nagy multra tekinthet vissza. Az iparosodás utjára lépő minden országban felbukkant és kiemelkedő szerepet kért magának a nemzetek életében mindenütt, ahol nagyobb tömegű, ön'udatos ipari munkásság volt és ahol a jobbletért való küzdelem mellett helyesen felismert politikai célokért is tudott és akart harcolni a dolgozók osztálya. A magántőke rabságában sanyalódó magyar munkásság szeme előtt is mindenkor ott lebegett az államosítás nagy gondolata, az érte való küzdelem azonban sohasem volt elég nagyarányú, sohasem volt eléggé hatásos és eredményekkel alig tudott valaha is kecsegtetni. Máig megmaradt kedves, dédelgetett álomnak, mely mindannyiszor kihuny, amikor a megvalósulás vágya kezdett benne éledni és összeomlott az uralkodó tökések mindennél hatalmasabb egyéni érdeke előtt. A mai időknek kellett előjónni, meg kellett születni az 'ariztokratikus-tökés mult szétesett részei fölött a magyar népi demokráciának, hogy a magyar dolgozók harcos pártja kezébe vehesse a minduntalan elbukó ügyet és a köz javára diadalra vigye ezt a talán mindennél fontosabb célt.

De lássuk: mit jelent az államosítás és milyen kézzelfogható eredmények megvalósulását várjuk tőle?

A bányák államosítása elsősorban is az *általános nemzeti érdeket* szolgálja. Mindnyájunk előtt nyilvánvaló ez. A magántőke, a magántőkék csoportja, vagy akár kartellje, trösztjei is a magánember, magánemberek zsebét van hivatva duzzasztani. A tökének ez a fajtája csak addig állja a köztermelés feladatát, amíg a kellő haszon biztosítva van, azonnal visszahúzódik azonban és hajlandó a köztermelést szabotálni, az ország ellátását, jólétét megakadályozni, mihelyt a haszon lehetőségére nem számíthat. Az egyéni haszon szempontjai fölül emelkedő állami, tehát *közszervezet* a maga osztályérdeke mentességében ilyen lehetőségeknek kitelve nincsen, ezt ilyen szempontok sohasem irányíthatják, más érdeket tehát, mint a nemzetét nem ismerhet.

Ennek következtében az állami igazgatás a kitermelt *szénét helyesen, a nemzeti munka céljainak megfelelően tudja elosztani*. A szén nem oda kerül, ahol jobban meg tudják fizetni, vagy ahová valamilyen politikai vagy anyagi érdek buzza a tökéket, hanem ahol az általános termelés szempont-

jából elsőrendű szükség van rá. A helyes szénelosztásnak szinte beláthatatlan következményei lehetnek. Az ország egész termelésének olyan összhangja és ebből olyan mérvű fokozódása várható, ami elképzelhetetlen az esetlegességekre, pillanatnyi alkalmakra építő magántőke esetében.

Az államosított termelés megszünteti a szénnek ellenőrizhetetlen helyekre való csuszását, vagyis így az egész szénmennyiség tudatosan és jól ellenőrizhetően az ország belsejében használatra kerül, a belső forgalom-alapja marad a maga teljes egészében. E körülménynek a nemzeti vagyon, a nemzeti jólét növekedésében való fontos szerepét nem kell külön kihangsúlyoznunk.

Mindezekkel kapcsolatban, mindezek következtében és mindezek mellett az államosítás ugyancsak elsőrendűen szolgálja az *üzemi és — ami bennünket most és itt különös módon érdekel — a munkás érdekeit*. A termelésből eredő haszon ugyanis ebben az esetben nem magán emberek vagyonát növeli, nem egyesek drága kényelmét fokozza, hanem teljes egészében az *üzemek fenntartására, javítására, bővítésére, tökéletesítésére fordulhat*. Nem is haszonról van itt szó, mint a magántőkés esetében, haszonról, melyet a haszonért dolgoztató tökések üzemei kívül költ el, hanem a termelés anyagi eredményéről, mely nem kerülhet az üzemen kívül és nincs is más célja mint az üzem táplálása. Ugyanezért azonban a termelés anyagi eredménye megfelelő részben a *munkás jólétét* is emeli. Az államosított üzem már nem magánüzem többé, hanem ugyiszólván mindenkié, aki a termelésben részt vesz, ennél fogva a javakban, melyek a munka eredményei, mindenki arányosan részesedhetik. Több ruha, több enni való, nagyobb kultúra jár a közüzemmel telt magánüzem nyomán. Gondoljunk csak arra, hogy hány esztendőn át kér a környéki bányásztság közlekedési eszközöket, hogy ne kelljen 20-30 kilométert gyalogolnia munkahelyéhez és hogy munkaerejének talán legértékesebb részét ne kelljen a gyaloglással 'pazarolnia. Hányszor merült fel az üzemi fürdő kérdése, hogy ne kelljen a fáradt bányásznak poros, piszkos tettel hazamennie munkahelyéről. De mindezek a kérdések légtérben hangzottak el, a tantitámek, karácsonyi segélyek elvitték az autót és az üzemi fürdőt. Egy közüzem nyilvánvalóan nem hátrálhat meg ilyen feladatok megoldása előtt.

De nemcsak az anyagi jólét emelkedését és biztosítottabb voltát jelenti az államosítás. Jelenti egyúttal a *munkásság politikai tekintélyének meg erősödését, vagy inkább megszületését is*. A munkásság ma az üzemen

belül, de kifelé is, demokratikus jogokat nyert. Ezeket biztosítja az üzemi bizottság és a szakszervezet. A munkásság ma országépítő tényező lett, melyet többé a közéletből már kirekeszteni, félretolni nem lehet. E jogok rendje azonban nem teljes és mindannyiszor megrendülhet, ha a bányász nem magánkézben van, ha a bányák vezetője mögött a magántőke ül és a ténykedéseket ez irányítja a maga külső egyéni érdeke szerint. Ha azonban az üzem vezetősége maga is ugyanazon testület alkalmazottja, melynek tömegét az alkalmazott munkásság alkotja, nem lánc fonódik a munkásság nyakára, hanem nyitott kapu áll előtte,

melyen bátran léphet be szabadságjainak megvédéséért.

Jól tudjuk, hogy az államosításnak sok ellensége van. De azt is jól tudjuk, hogy kik ezek az ellenségek, a soha nem alvó reakció emberei ők, akikkel másutt is, mindenütt ugyanazt a harcot kell vívni. Nem félünk a harctól és álljuk a harcot. A magyar nemzet és a magyar munkásság történetében új korszakot nyit meg sok más mellett a bányák államosítása is és ennek az új, boldogabb korszaknak küszöbéről bátran indulunk el a megtelejesedés felé.

V. Gy.

A demokrácia aknamunkásai.

Feketézők a vasuton.

A közelmúltban egy igen jellemző eseménynek voltam akaratlan szemtanúja. A ma naponta csak egyszer közlekedő helyiérdekű vasuton igen nagy az utasok száma. A lakosság mindenféle rétege feltalálható az utasok között, de megfigyelhetjük, hogy legtöbb közöttük a zugkereskedő, az u. n. feketéző. Hogy milyen mértékben rongálják meg ezek az emberek a pénzen kívül embertársaikat is, hadd mondjak el erről egy kis történetkét.

Egy szürke hétköznapon az egyik közeli vidéki vasuti állomáson rengeteg utas várta az érkező vonatot. Az egyszerű, jószándéku emberek teljes nyugalommal várakoztak, ellenben a feketézők izgatottan tolongtak, törték embertársaikat hatalmas csomagjaikkal és igyekeztek fűrgén helyet változtatni, hogy lehetőleg a töltés másik oldalán várják be a vonatot, melyre aztán kevesebb ember között viharos gyorsasággal tudnak felkapaszkodni, maguknak kényelmes helyet biztosítani. Ebből persze aztán nagy vihar támad. A vonat mindkét oldaláról meginduló tolongásban törlik a test, zúzódnak az értékes csomagok és pusztul az, aki nem tudja magát az első sorokba verkedni. A törésben és zúzásban természetesen a feketézők járnak elől. Ők nem ismernek tiszteletet, udvariasságot, felebaráti szeretetet. Ha kell, békés utasokat rángatnak le a kocsikból, hogy maguknak és még inkább hatalmas csomagjaiknak helyet biztosítsanak.

A tömeg között egy öreg néni és 4-5 éves unokája is igyekezett az üdvösség állapotába, a vonatra feljutni. Am nagyon kevés eredménnyel. A nagyobb erővel bíró utasok és első sorban a feketézők kiméletlenül taszították vissza őket, hogy az öreg néni kényszerűen és unokájának már csak a lépcső legalsó fokán jutott kegyelemhely. Hideg volt és a hó is szállodgált. A néni szótlanul tűrte az áldatlan állapotot, de a fiúcska hamarosan keser-

vesen sirni kezdett. Ezt már a néni sem hagyhatta szóltanul és szépen kérte a kocsi belsejébe jutott utasokat (és ezek java a feketézők közé tartozott), hogy engedjék kettejüket a kocsi belsejébe. A válasz egyöntetű volt: ha nem jó nekik a lépcsőn, letaszítják őket és aztán beszélhetnek odalenn.

Nem tudom, szoktak-e gondolkozni a jobbletben és hamis uton járó emberek? De ha gondolkoznak, nem jut-e eszükbe a demokrácia és a demokratikus kötelességtudás? Vagy talán kihalt az emberek lelkéből a felebaráti szeretet? Hiszen lehet, hogy az a bizonyos vasuti kocsi belül felig üres volt és a feketézők hada csak azért foglalta el a kocsi bejáratát, hogy a kalauz ne férhesse be és ők jegy nélkül utazhassanak. De hát, ugye látjuk ezeknek a sötétlelkű embereknek semmi sem fontosabb, mint hogy biztosan eljuthassanak az Alföldre, a boldogabb vidékre, ahol olcsóbban vásárolhatják össze az élelmet, hogy aztán egy hét múlva a munkások bőrt nyuazzák le magasra csigázott áráikkal. Szabad-e ezt tőlünk? És ha türjük, méltán megérdemljük ezeket az inséges időket, melyekben a bécsületes munka háttérbe szorul és a gátság jár elől a becstelenség zászlajával. Joggal mondatjuk tehát: „feketézőt, reakciót fel a bitófára!”

Egy utazó kisdíák

Új helyiségbe költözött a Kommunista Párt nógrádmegyei bizottsága.

Közljük a salgótarjáni és vidéki párttagokkal, hogy a Magyar Kommunista Párt nógrádmegyei pártbizottsága korábbi hivatalos helyiségéből a Salgótarjáni Takarékpénztár épületébe (az elköltözött orosz városparancsnokság helyisége) költözött és hivatalos óráit ezután itt fogja tartani.

Dömötör Ferenc vette át a lemondott Oszip István képviselői mandátumát

Amint köztudomású, a nógrád megyei választó kerület egyik mandátumát, három más kommunista mandátum mellett, Oszip István elvtárs, borsodmegyei főispán nyerte el. Az új nemzetgyűlés megoultása előtt Oszip elvtárs képviselői mandátumáról lemondott és így a nemzetgyűlés új szakaszán a választói listán soron következő Dömötör Ferenc elvtárs képviseli a nógrád megyei munkásság érdekeit.

Azok, akik ismerik Dömötör elvtárs harcos, küzdelmes múltját és tevékenységét, melyet a szocializmus győzelme érdekében hosszú évek óta kifejtett és ma is kifejt, jól tudják, hogy a nógrád megyei munkásság jövője a másik három képviselő mellett minden tekintetben a legmegfelelőbb személyiségre van bízva.

Uj cím lapunk homlokán

Salgótarján nem nagy város, de lakosságának összetétele, elsősorban nagy munkástömege folytán sohasem zárkózott el a kultura nagy tanja, a betű elől. Ha nem is volt napilapja és ha ma sem lehet (ennek elsősorban a papirhiány az oka), de kezdettől fogva volt hetilapja.

Valamikor a „Munka” élt és titkos állami szubvenciók igénybevételével buzgón dicserde az egyesek és az akkori vezetőség számára „elévülhetetlen érdemű” kormánypolitikát, amely akár milyen is volt, de érthetően mindenkor a „legjobb” volt.

Am változtak az idők. A hamis, olcsón megtevesztő időköt elsöpörte a háború, az elnyomott magyar nép felemelkedett és megszületett — mutatis mutandis — a „Munkás”, tul minden állami szubvenció, hatalmi érdekkörön, a népbuittás megvesztegető aljasságán, a felszabadult magyar demokratikus munkásság saját anyagi és erkölcsi tökéjéből élő hetilapja.

Ha most új címmel jövünk a nyilvánosság elé és lapunk élén a „Munkás szó” büszke felirata diszlik, ez lapunk irányának, céljainak, eszményeinek történetében semmi változást sem jelent. Az új címmel nem akarunk mást, mint az előbbinél pontosabban és határozottabban megjelölni a magyar nép azon rétegét, melynek szószólói akarunk lenni és egyúttal azt a szándékot juttatni kifejezésre, mely ennek a rétegnek, a munkásnak, minden más magyar réteghez, osztályhoz való bátor közeledését jelzi. Lapunk hasábjain a magyar munkás akar megnyilatkozni és a magyar munkás szól minden más magyarhoz. Reméljük, hogy lapunk e hivatásnak a továbbiakban valóban meg tud felelni és a „Munkás szó” valóban a munkás szava lesz.

Karácsonyi vásár

a gimnáziumban

December 1—3-án az Áll. Gimn. Ifjúsági Egyesülete jótiékonycélu karácsonyi vásárt rendezett. A vásár célja a szegénysorsu tanulók segélyezése, elsősorban tankönyvhöz juttatása részben sikerült is a ezért a város megérte, jóindulatu társadalmának mond elsősorban köszönetet. Érdeklődésükkel, erkölcsi és anyagi támogatásukkal biztosították a vásár sikerét. A szép eredménnyel zárt vásár buzdításul szolgál a jövőre.

A nürnbergi per

Oroszország megtámadásának terve

Nürnbergből jelenti a TASS: A Nemzetközi Katonai Bíróság december 10-i tárgyalásán Alderman amerikai ügyész ismertette a hírbet „Barbarossa-terv” részleteit. A német haderőnek — mondta Hitler ebben az iratban — készen kell állnia arra, hogy Szovjet-Oroszországot még az Anglia elleni háború befejezése előtt, gyors hadjárat során megverje. 1941 április 3-án a „Barbarossa-terv” végrehajtását a balkáni hadműveletek miatt öt héttel elhalasztották. Megvan az az okmány is, melyben Hitler a Szovjetunió elleni támadás időpontját június 22-én határozza meg. Az okmányok szerint a nácik úgy vélték, hogy a Vörös Hadsereg számbeli fölényben van, de a Wehrmacht minőségben erősen a Szovjet felett áll.

A törvényszék elé terjesztett okirat megdöbbsentő szárazsággal sorolta fel, hogyan akarták gazdaságilag kihasználni Oroszországot.

Moszkvában gazdasági felügyelőséget akartak szervezni. A jegyzőkönyv cinikusan állapítja meg:

„A háborút csak úgy tudjuk folytatni, ha a háború harmadik évétől kezdve minden fegyveres erőnk Oroszországot látja el.”

Nem kétséges, hogy Oroszországban többmillió ember fog éhenhalni, ha az országból kisajtoljuk azt, amire szükségünk van.”

Egy 1941. február 5-én kelt okmány szerint a Szovjetunió elleni mozgósítás már négy hónappal a támadás kezdete előtt megindult, de ameddig csak lehetett, álcázták. Az okmány utasításokat tartalmaz: ha a leplezés nem sikerül, azt kell állítani, hogy az előkészületek az Anglia elleni megrohanásról való figyelem elterelésére történnek.

Egy 1941 március 9-én kelt, Keitel és Jodl által Todt-hoz intézett levél arról szól: azt kell szinlelni, hogy a Wehrmacht Anglia előzőnlésére tesz előkészületeket. Ezzel a Szovjetunió elleni támadás előkészületeit álcázták.

Egy 1941 április 29-i jegyzőkönyv szerint Hitler Göringet bízta meg az elfoglalandó szovjet területek gazdasági ügyeinek vezetésével. Az okmányok részletes terveket tartalmaznak a hadműveletek után Leningrádban, Moszkvában, Kievből, Bakuban és Batumban felállítandó felügyelőségek szervezésére és személyzetére vonatkozólag.

Alderman amerikai ügyész ezután azt bizonyította, hogyan vette rá Németország Japánra a hadbalépésre. Macunaka japán külügyminiszter 1940 márciusában Ribbentroppal tárgyalta, Ribbentrop biztosította őt arról, hogy Japán veszély és kockázat nélkül megtámadhatja Szingapurt.

A nácik minden elképzelhető támogatást megígérték a japánoknak.

Az ügyész ezután Pearl Harbour e'özményeit ismertette. Az okmányok szerint a németek olyan bombázók építésén törekedtek, amelyekkel Newyorkot bombázhatták volna.

1941 november 30-án a tokiói német nagykövet értesítette Berlint, hogy a Führer útmutatásainak megfelelően befejeződtek Japán hadbalépésének utolsó előkészületei is.

Ciano gróf naplója szerint Hitler 1941 december 3-án azt követelte, hogy Olaszország is üzenjen hadat Amerikának.

1941 december 7-én a japán repülőek megtámadták Pearl Harbourt. Négy nappal utóbb Németország elkövette az utolsó támadást: hadat üzent az Egyesült Államoknak.

Az iskolán kívüli népművelés megindítása Salgótarjánban

Az ország demokratikus átalakulásával elválaszthatatlanul összefügg a néptömegek szellemi nivójának emelése is. Ezt a célt szolgálja a városunkban most megindult, illetőleg újjászervezett iskolán kívüli népművelési előadás sorozat első műsoros estje, mely folyó hó 12-én volt az Ipartestület nagytermében, kielégítő érdeklődés mellett.

A műsor legjelentősebb számának dr. Balassa Gyula, vármegyei főispánjának előadása ígérkezett. A rossz közlekedési viszonyok következtében már-már úgy látszott, hogy nélkülözni kell az illusztris előadót, azonban némi késéssel még is megérkezett.

A rövid műsor a Himnusz elneklésével kezdődött, majd Blánár Sándor polgármester mondotta el megnyitó beszédét, melynek során hangsúlyozta a demokrácia révén jogaihoz jutott népi tömegek kulturális színvonalának emelését, amit az iskola mellett az iskolán kívüli népművelés is hivatva van teljesíteni. Ezután Lichtner Katalin Ady-verseket adott nagy sikerrel. Reméljük, hogy a fiatal előadónál gyakran lesz még alkalmunk hallani. Ezután következett volna a főispán előadása, azonban mivel még nem érkezett meg dr. Csengődy Lajos költő le a türelmesen várakozó hallgatóság figyelmét az északi népek demokráciájáról szóló érdekes előadásával. Előadása közben érkezett meg a főispán kíséretével együtt.

Közben még Külkey László Csanády Miklós zongora-kíséretével énekelte Bartók és Kodály dalokat. A közönség nagy tetszéssel fogadta a magyar népi zene klasszikus életrekelőjének kitűnő előadásban hallott feldolgozásait.

Takács Andrásról hallottunk ezután egy Ady és Illyés Gyula verset mélyen átérzett, temperamentumos előadásban.

Dr. Balassa Gyula főispán előadása következett ezután, melyet a hallgatóság feszült érdeklődéssel hallgatott. Különböző kormányzati rendszereket mutatótt be, rövidre fogott kitűnő történelmi, filozófiai jellemzéssel, majd a magyarság politikai berendezkedését vázolta. Különös részletességgel emlékezett meg a magyar demokrácia 1848-ban megindult, azonban csak napjainkban kiteljesedett, hosszú időn át akadályozott fejlődéséről. Előadása végén hitelt tett a népi demokrácia mellett. A nagy tetszéssel fogadott előadás után Schult Lajos, gimnáziumunk felsős diákja adott elő tangóharmonikán egy orosz fantáziát.

Dr. Siposs Lajos állami gimnázium igazgatója záró szavai után a műsoros estet a Szózat elneklése fejezte be.

Meg kell emlékeznünk Csapó Kálmán kereskedelmi iskolai igazgató mindvégig érdekes és a várakozás hosszú percét is hangulatosan betöltő és az elhangzott számokat mindig ko-

molyan és tanulságosan kommentáló konferálásáról.

Kraftsik János vm. népművelési vezető néhány szóval méltatta a népművelés munkáját megindító est jelentőségét.

Meg kell említeni végül, hogy igazságtalanul érne a vád a salgótarjáni munkásságot az estről való távolmaradása miatt, mert mint értesülünk, a művelődés és szellemi haladás iránt érdeklődő munkásaink, különösen a forgácsi és somlyó-bányatelepiek az előadás megtartására eredetileg kitűzött napon, hétfőn nagy számmal jelentek meg, csupán technikai akadályok miatt nem szerezhettek tudomást a főispán akadályoztatásáról és az előadás elhalasztásáról. Érdeklődésük mindenestire becsédes bizonyítéka a szervezett munkásság lelkeiben élő művelődési vágyának és biztos reményét nyújt arra, hogy a jövőben az elkövetkező előadásokon jelentőségüknek megfelelő számarányban vesznek részt.

Jelentsd fel az

á r d á g í t ó

spekulánst!

Intelem!

A szeretet ünnepe, mely kétezer éve az emberek millióinak lelkében boldogító érzést fakasztott, mikor az emberek sietve igyekeztek ajándékokkal örömet szerezni egymásnak, immár közeleg. Ma mint oly sokszor a történelem folyamán, embermilliók vajudnak a bizonytalanság, a veszített háború után bekövetkezett lelki depresszió nyomása alatt. Országok, nemzetek keresik a kivezető utat abból a hínárból, melybe belesodródtak. Az emberek szeretnének már végre örülni. A régi idők emlékeit e'öcibálva igyekeznek némi kis örömet elővarázsolni és a karácsony szent ünnepét a lehetőségek szerint a régihez hasonlónak tenni.

A mi Hazánk is ébred a kábulatból, melybe beleesett. Itt is igyekeznek az emberek a családjaiknak és egymásnak örömet szerezni. A szokásos karácsonyfát, mely a magyar ember asztaláról sohasem hiányzott, most is oda szeretnék varázsolni. Sajnos azonban erről a vágyunkról le kell mondanunk, vagy legalább is igényeinket le kell építeni, mivel az országba külföldről karácsonyfát nem hoznak, mint a múltban és a rendelkezésünkre álló erdőségeinkben pedig csak fenycsemetéink vannak. Ezt minden józan magyar ember belátja és ehhez szabja igényeit, de sajnos vannak, akik nem így fogják fel a dolgot.

Jelentést kaptunk arról, hogy felelőtlen elemek a fenycsemetéket ellopják az erdőkből, sőt sok esetben még az erdő-őrök figyelmeztetése ellenére is elviszik.

Amíg a kényszerűség úgy nem hozza magával, nem akarunk megtorló intézkedésekért a hatóságokhoz fordulni, hanem a szeretet hangján kérjük embertársainkat, ne ragadtassák magukat olyan cselekedetre, mely nemzeti vagyunkunk, az erdő, indokolatlan pusztításához vezet. Ha valaki fenycsallásra igényt tart, jelentse igényét az erdőhivatal vezetőjénél és az, az adott lehetőségek mellett az igényeket ki fogja elégíteni, de ne mondassák azt reánk, hogy éretlen gyermekek módjára garázdálkodunk nemzeti vagyonunkban. Ha már szeretetre vágyunk, mi is mutassuk meg, hogy tudunk szeretni és a szeretet ünnepe előtt nem igyekezünk másoknak keserűséget okozni, lebegjen előttünk az az örökérvényű krisztusi mondás: amit nem tesszel magadnak, te sem tedd embertársadnak.

Az új magyar nemzetgyűlés arca

Aki az első magyar demokratikus nemzetgyűlés megnyitását és első napjait részvevő volt, annak az elvárt magyar szemnek rendkívül szokatlan látványban lehetett része. Ha a multban a padosorokban csupa jólöltözött urakat látott, megannyi képviselőjét a nagybirtoknak, a tőkének és az eljas hozzájuknak, kisebb részben pedig az elnyomott ellenzéknek, szociáldemokráciának félénk és sokszor megalkudott tagjait, ma ugyanakkora tömeget látta a magyar munka, a magyar dolgozók képviselőinek — kevés kivételtől eltekintve. Szívükben és dolgos kezükön a munka demokráciájának tekintélye és becsülete világít és szemükből a dolgozó Magyarország nyílt, őszinte igérete.

Nemcsak új idők új emberei jöttek el a parlament kissé megrongált épületébe, hanem az oly régen várt őszinteség, becsület, tisztességes munka hatalmi politikától meg nem rontott egyszerű emberei.

De a parlamenti látogató sok minden mást is tapasztalhatott. Elsősorban azt, hogy ez a nemzetgyűlés nem a régi nemzetgyűlések folytatása. Nem régi törvények újraérvényesítéséért, javításáért, módosításáért ült össze, hanem új, demokratikus törvények megteremtése végett, egy új demokratikus törvénykönyv összeállítása, formabontása céljából. Ez a nemzetgyűlés valóságos alkotmányozó nemzetgyűlés mint a nagy francia forradalom alkotmányozó nemzetgyűlése, melyen a forradalmi emberiség új, szabad életet ígérő kódexe született meg.

És azután jöttek a meglepetések — legalább is meglepetések azok számára, akik a másik oldalon állnak az elvesztett hatalom titkos álmái között. Az első meglepetés: a megnyitó kormánynyilatkozat teljesen a Kommunista Párt programjára támaszkodott, ezt tette magáévá. Ezzel nyilvánvalóvá lett, hogy ebben az országban igazi, biztos és megrendíthetetlen erkölcsi alappal csak a Kommunista Párt rendelkezik, dacára annak, hogy a szavazatoknak csak a 17 százalékát nyerte el. Ugyanezt bizonyította a nemzetgyűlés lefolyásának minden legkisebb mozzanata is.

A többi pártok padosaiban mindenütt ásitottak üres helyek, egyedül a Kommunista Párt padosai teltek meg. Egyedül a kommunista képviselők jelentek meg teljes létszámban, a pártfegyelem és egyöntetűség nyilvánvaló tanujeként. A viták során állandóan megnyilatkozott a Kommunista Párt főlénye a többi párt felett a kommunista Párt szónokainak előadásait kitértő figyelem kísért. A figyelem érthető volt: az egyetlen konkrét javaslatot, a bányák államosításáról a Kommunista Párt tette. Az egyöntetűséget természetesen kísérte a határozott, világos és erélyes állásfoglalás minden egyes országos kérdésben.

Mindebben azonban semmi csodálatos sincsen. A Kommunista Párt ma az ország egyetlen pártja, amelyik egységes, nincs jobb és balábránya és sincsenek benne árnyalatok. A Párt egységét egy bizonyos körülmény kívülről is biztosítja: a reakció mint tömör és egységes ellenséges fal veszi körül és a közös nevezőre jött reakció megsemmisítésének célja egyetlen pártot sem tehet inkább eggyé, mint éppen a Kommunista Pártot. A belső egységet kétségtelenül a szocializmus tiszta, minden ízében következetes programja adja meg, melyben nem lehetnek nézeteltérések, külön célok és az egység nyilatkozik meg azoknak a feladatoknak a megoldásában is, melyet a mai magyar élet állít a fele-

lős politikai tényezők elé. Ezek elcsúszása a közellátás megteremtése, rendezése, a pénzbeli megakadályozása és a közrend hatóság biztosítása. A másik nagy feladat az értelmiség új helyzetének, a tökéletes együttműködésnek megteremtése, megalapozása. A harmadik országos feladat a demokratikus magyar hadsereg megerősítése és mint súlyos rész benne, egy új tisztikar felépítése. Talán sehol a magyar életben nem gyűlt össze annyi reakciós elem, mint a hadsereg tisztikarában és nem mentesség erre az, hogy a tisztikar a multban is reakciós magatartás jellemezte, ha szabad a reakciós mult egy részletét különösképpen reakciónak nevezni. Ugyancsak komoly feladat a rendőrség megtisztítása az oda nem való elemektől. Éspedig nemcsak az u. n. „kiskirályoktól”, hanem elsősorban a „nagykirályoktól”, akik régi, durván reakciós hatalmuk módszereivel igyekeznek visszahozni a régi napokat.

Mindezek a kérdések egyúttal a nemzetgyűlés kérdései is voltak, melyek mindenikével szemben határozott álláspontot foglalt el a Kommunista Párt. Ha röviden akarjuk kifejezni ennek az álláspontnak a lényegét, azt mondhatjuk, hogy ez nem más, mint kiméletlen és végtelen harc a reakció ellen, vagyis az ellen a fal ellen, mely nem engedi meg az egészséges népi magyar erők, a népi demokrácia bontakozását, hanem mindenképpen elgáncsolni igyekszik azt. Kiméletlen harc nemcsak egyes esetekben és nemcsak általánosságban, a széles néptömeg között és nemcsak a gyakorlatban, hanem az elméletben a reakció irántudói ellen is, akik, mint a fasizmust nemrégben tele torokkal dicsőítő Kodolányi János is, most a Kisgazda Párt köpenye mögött bujnak meg, hogy onnan terjesszék a mérget, mely miatt egyszer, nemrégben, majdnem elpusztult a magyar nemzet.

Salgótarján népe kér

Az új demokratikus kormány megkapta a Nemzetgyűléstől a rendeletekkel való kormányzásra a felhatalmazást. Nem lesz könnyű a feladat amire vállalkozott. A bajok tornyosulnak és beláthatatlan következmények lehetőségei vetik előre árnyékaikat.

Az összes bajok között legsúlyosabb és a legveszedelmesebb a pénzértéktelenedése. Ezen a téren a legsürgősebb a tényleg, különben a katasztrófa elkerülhetetlen.

Az ország kétségbeesett helyzetén spekulálók ellen nemcsak újságírók áradatával, nemcsak szép programokkal kell járni, ha a katasztrófát el akarjuk kerülni, hanem a legkiméletlenebb szigorral kell kézbevenni a dolgok intézését. A körülöttünk levő államok el tudták kerülni ezt a példátlan inflációt, ami nálunk van, nem hiszünk, hogy ne lehetne itt is tenni valamit, ha az illetékes tényezők komolyan akarnak.

Hiába mondjuk, hogy szabadjára kell engedni a kereskedelmet, úgy jobban lesz áru, mert az áruk ugyan meg vannak, de mit ér vele a nép, ha a raktlarak mélyén rejtik el, vagy ha a megfizethetetlen árak miatt a nép nem tudja megvásárolni.

A dolgozókat nem lehet a végtelenségig arra bírni, hogy csak áldozatot vállaljanak. A lelükben izzó gyűlölet, mely az árak felhajtóival szemben él, napról napra elkeseredettebbé válik. Rosszul számítanak azok, akik arra spekulálnak, hogy a nép dűbe a néppártok ellen fog irányulni, mert hiszen mi be fogjuk tudni bizonyítani,

hogy kik a kétségbeesett helyzet okozói és nem fogjuk a nép haragján magunkra venni senki kedvéért sem, a bűnbakot nincsen szándékunkban megvédelmezni. A nép elkeseredése jogos, amikor látja, hogy bére semmit sem ér, mert az árak napról napra, sőt óráról-órára emelkednek. Soha ilyen gyalázatos fizetést a dolgozók és a közalkalmazottak még nem kaptak, mint ma, amikor az átlagos órabér egy ötödöröszt felel meg, nem beszélve a többi, még ennél is lehetetlenebb árról.

Követeljük a helyzet azonnali orvoslását, ha kell a pénz bevonásával, vagy lebélyegzéssel. Az ügy sürgős, mert a helyzet tarthatatlan. Az órá tizenkettőt ütött. — Nem igyekezzünk ugyan rómekeket festeni a falra, de ne igyekezzünk a valóságot sem elítélni, mert a bajok meg nem látása országos katasztrófát idézhet elő, melyért a felelősség az új kormányon van és a nép az új kormánytól joggal elvárhatja a legerélyesebb és leggyorsabb intézkedést.

Mit kapott Magyarország eddig a Szovjetuniótól?

Ismeretes, hogy a szovjet-magyar árucserelégalkalmi egyezmény Moszkvában történt aláírása után a magyar kormány állami részvénytársaságot alakított az egyezmény keretében történő szállítások zökkenésmentes lebonyolítására.

A Szovjet-Magyar Külkereskedelmi Rt. megalakulása után azonnal megkezdte a magyar gazdasági élet talpraállításában nagyjelentőségű munkáját. Az egyezmény keretében a Szovjetunió nem sokkal annak aláírása után megkezdte szállításait. Ez év november 27-ig a Szovjetunió kormányának jóvoltából a következő nagyjelentőségű nyersanyagok érkeztek Magyarországra: 205 vagón só, 257 vagón vasérc, 151 vagón koks, 192 vagón nyerspamut.

A Szovjetunióból érkező anyagok elosztása és helyes felhasználása nagyjelentőségű és igen felelős feladat elé állítja az illetékes magyar szerveket. A beérkezett 205 vagón só a Sójóvédék Vezérigazgatósága rendelkezésére bocsátották a sóhiánnyal küzdő magyar dolgozók nehézségeinek enyhítésére.

A szovjet vasérc feldolgozására a Magyar Állami Gépgyár diósgyőri üzei és a Rimamurányi, Salgótarjáni Vasművek őrzi üzei kaptak megbízást.

A jóvátételi munkákon és az újjáépítés frontján dolgozó magyar nehézipar igen nagy nehézségekkel küzdött az egyre súlyosbodó koks- és kocszhiány következtében. Az eddigi Magyarországra érkezett 151 vagón kocszot ezért a Rimamurányi Vasművek őrzi üzei és azok a budapesti nehézipari üzemek kapták, amelyek főleg jóvátételi szállításokra dolgoznak.

192 vagón szovjet nyerspamut a magyar iparügyi minisztérium rendelkezése szerint lett a pamutfeldolgozó üzemek között szétosztva. Ezekben az üzemekben a pamutfonál előállítására és részben már a különböző pamutanyagok gyártása is folyamatban van.

A Szovjet Magyar Külkereskedelmi Rt. munkája igazában csak most kezdődik meg. A Szovjetunióból csak ezután fog beérkezni a nyersanyag szállítmányok, mezőgazdasági traktorok, teherautók, stb. zöme. A lassan talpraálló magyar ipar is csak ezután tudja majd megkezdeni szállítási kötelezettségeit. A részvénytársaságnak az a törekvése, hogy minél előbb, teljes mértékben teljesítse a szovjet-magyar gazdasági egyezményből folyó kötelezettségeket és minél gyorsabban leszállítsa a Szovjetunióból Magyarországra érkező áruknak az ellenértékét.

Érdekes

megfigyelni a még mindig holdkörös álmokat kergető reakciósainkat, akik oly kitűnő sakkhúzásnak tartották azt, hogy a Kisgazdapárt labogója alatt induló hajóval vívordázzanak, a nekik legjobban kedvező és lehetőleg minél zavarosabb vizekre. A hosszúra nyúló arcok napról-napra hosszabbak lesznek, mert elszörnyedve látják, hogy a hajó kapitánya nem az ő általuk legjobban kívánt és remélt utat követi, hanem hogy valóban az indulás előtt hirdetett, előírt menetet tartja be.

A reakciósok számra valóban kellemetlen tény az utóbbi hetek és napok minden eseménye, kezdve a választások eredményétől, ahol a munkáspártok olyan hatalmas eredményeket értek el, a jelenlegi alkotmányos kormány összetételétől, a kormányhoz az irredentizmussal és imperializmussal szemben és a vámszövetkezet mellett való felfogásával, a bányák államosításával, a malmok közszolgáltatásával az alkotmányforma kérdésével kapcsolatban, stb., stb.

Hát igen! Ezek mind kellemetlen és fájó bunkócsapások a reakció fejeletében, de talán legfájdalmasabb az a csalódás ami ezeket az urakat érte akkor, amikor kezdték észrevenni, hogy a kormányelnök a választások után is komolyan veszi a választások

előtt hangoztatott irányelveit és programját. A kormányelnök bizonyára tudja miért teszi ezt, de éppen ez az a pont, ami érthetetlen a letűnt nemzeti és nemzetközi politika paprikafancsiái előtt.

Hogy egy politikus be is tartsa azt, amit a választások előtt megígért, az meglepően meglepő, sőt mondhatnám, meglepően szokatlan is. Hol van itt a politika? Hol van itt a hagyományos úri huncutság? Ilyesmi nem fordult elő a megboldogult reakció idejében, amikor még nem volt kötelező a választások előtti ígérek betartása. Sőt!

Most, hogy látják milyen rossz hajóra ültek, berzenkednek és ahová a vadonatúj kormányzat még nem tud elég nagyot ütni, megpróbálják a fűrészt és eszközeikben nem nagyon finyásak. A becsületes kormányprogram ellenére szerte az országban, még előfordulnak nyilas, reakciós, vagy volksbundista tüű kilengések. Még vannak a szellemi eltévelyedésnek olyan furcsa vadhajításai, akik határozatlan szellemi vakosságukban hisznek abban, hogy visszajön még a zergetollas, lovaglópálcás, rökshendi-pofájú, parasztnyűző dzsentrik és botázó ispanok világa. Hogy még újból rástabadul a népekre, a mohó

bendőjü piócák monopóliumos, kar-
teles, magasvámfarifás, címkőrságos
sisera hada és a mindezekből hasznot
húzó hecckáplánok nagy serege, amely-
nek ruvasz, pletifista mesterkedése
mindig odalányult, hogy a dolgozók
örösi tömegeit osztálytündatnélküli,
jámbor, igénytelen, békefűd és a
saját érdeki ellen is felhasználható,
de emellett jogaitól mindenütt kiér-
nydjlá nevelje.

A reakció idja sem nöhetett az
égig és most eljött az az idő, ami-
kor kiesik a szájából a vajás kenyér,
bele a porba.

Hogy a vajás oldalavat? Hát
az se baj! Sőt! Dixi.

MEGHÍVÓ!

December 15-én, 16-án, este 7 órai
kezdettel az IPARTESTÜLET nagyer-
mében, a Szociáldemokrata Párt és a
Kommunista Párt közös rendezéssel
TÁNCAL EGYBEKÖTÖTT
MŰSOROS ESTET
tart.

Segítség!

A vármegyei utörök kétségbe-
esetten kiáltanak segítségért! „Énen
veszünk!” A vármegye két hónapi
fizetéssel van elmaradva.

Az idő viszonyosságainak kitett
emberek, akik lelkiismeretesen tejes-
tik a rájuk rótt feladatot, nem lehet-
nek a vármegyének annyira mostoha
gyermekai, hogy ennyire megfélemez-
zenek róluk. Ma, amikor a pénz ér-
téke óráról-órára csökken, merényletet
követ el a tekintetes vármegye azok
ellen az emberek ellen, mert hiszen a
részükre járó fizetés ugyanis majdnem a
semminél egyenlő, még ha az esedékes-
ség idején meg is kapják, hát még ak-
kor, amikor hónapok múlva kapiák
meg elértéktelenedett pénzüket. Aki
nem tudja elképzelni helyzetüket, pró-
bálja meg azt az életet, amit ezek az
emberek folytatnak, akkor talán lelki-
ismeretesebben utána fognak nézni,
hogy az amúgy is gyalázatos bérüket
idejében megkapják.

Karácsonykor,

25-én és 26-án este
Ohnet György színműve:

„A vasgyáros”

Az Ipartestületben.

Felhívás.

Felhívjuk az anyákat, a terhes és
szoptatós anyákat, hogy a 3 éves gyer-
mekeik és születendő gyermekeiknek
megfelelő fejlődése végett és a fenye-
gető angolkór megelőzése céljából mi-
előbb lássák el 3 éves gyermekeiket,
a terhes és szoptatós anyák magukat
is az ugynevezett vitamin oltásokkal
vagy belső szerrel.

A vitamin oltásokat és belső sze-
reket a jogosultak a Zöldkeresztes
tanácsadásokon az Egészségházban és
a Gépgyári csecsemő tanácsadásokon
kaphatják meg.

Felvilágosítással szolgálnak a Zöld-
keresztes tanácsadásokon és ezenkívül
dr. Kenyeres városi orvos is.

Szerkesztőségi órák

mindennap 3-6-ig.

Látogatás a kőzhányán

Ha az ember belép a Nemzeti
Szállóban létesített kőzhányba a táján,
a legelső jóleső észrevétele, hogy a
teremben komoly kályhában igazi szén-
nel fűtenek. Barátságos meleg, halk
beszélgetés a fehér abroszokkal terített
asztalok mellett, csinos, szíves arcú
felszolgálók járnak az asztalok között.
Szagfűszok, hallgatódzom egyezzerre és
a teremben terjedő jó ételszag, meg
az ebédelők halkabb, vagy hangos-
sabb nyilvánított véleménye után
meg kell állapítanom, hogy az ebéd,
szerénysége ellenére is, kiadós és na-
gyon jól van elkészítve. A már meg-
ebédelt emberek jóleső beszélgetésében
itt-ott, mint édes mazsola, az elismerés
egy-egy szava hallható.

A terem egyik sarkában a Nemzeti
Segély főtitkára Vresnyovszky Nándor
az intézet egyik alkalmazottjával írja
össze az ebédelőket, töltik ki a kérdő-
íveket és kiadják a heti ebédjegyeket.
Folyik a munka. A legtöbb ebédjegy
ingyenes, szegény, elesett emberek,
asszonyok, akik közül a legtöbbben
hazaviszik az ebédet otthonlévő gyer-
mekeik részére. Amerre a legerősebb
a jó ételszag, arra van a konyha, oda
be kell menni, mert ott Orel János
nemzetgyűlési képviselőnk felesége és
édessanyja a konyha művésznője. Nagy
áldozatkésztséggel dolgoznak és kevés
idejük van beszélgetni, de ebből a
kevésből meg kell írnom, hogy az egy
ebédhez szükséges elkáposztja a piacon
72 000 pengőbe került. Eremülők A
város és a munkásság munkaszolgá-
latással és anyagiakkal segíti a Nemzeti
Segélyt és a kőzhányát, de meddig
tud ez az intézmény fennmaradni, ha
a vállalatok igazgatóságai nem tanusi-
tanak elegendő megértést és támoga-
tást. Itt a szigorú tél, a sok-sok éhez-
ő ember és a tavasz, a nyár még oly
messze...

Visszamegyek a terembe és biza-
kodóbb leszek, hiszen itt demokrácia
van! A nyomor és a szükség közelebb
hozta egymáshoz az embereket. Ez
legjobban abban nyilvánul meg, hogy
ha bár mesterség, foglalkozás és hiva-
tás tekintetében a legnagyobb külön-
ségek láthatók is, a felszolgált ebéd,
minőségben és mennyiségben ugyanaz.
Két tál étel, egy leves, főzelék, vagy
tészta. A lapát, a kalapács, a csákány,
vagy a gép munkása ugyanazt kapja,
amit a ceruza és a toll robotoló nap-
számosa. Ez így igazságos is, hiszen
egyik sem tudna dolgozni a másik nél-
kül és hogy mind a kettőre egyformán
szükség van. Azonban éppen ezért, ha
meg lesz az eredménye a mostani ne-
bű építőmunkának, nem lesz mizéria,
nem lesz drágaság, hanem bőség, ak-
kor is, nemcsak joga, hanem módja is
legyen a közös munka, közös haszon-
élvezésnek az egyformán bősé, csak
persze sokkal, de sokkal változatosabb
ebédekhez.

T. J.

A starján Lórántfy Zeuzsanna
rel. nőgyógyász 1945 december 22-én,
d. u. 4 órakor az Ipartestületben tom-
bolával egybekötött műsoros szeretet-
vendégséget rendez, melyre minden
érdeklődőt szeretettel vár, az Elnökség.

Tölgyhasábot vagy rönköt és
abroncsvasat pénzért vagy osoróba
vesztek.

Fekete György kádármester
Monház-utca 30.

Vidéki munkás és parasztleve- lezőinkhez, akiknek értesítését már oly régen várjuk

Lapunk hasábjai kezdettől fogva
gyakran bívtuk fel vidéki olvasóink,
lapunk vidéki barátainak figyelmét arra
a pótolhatatlan szerepre, melyet csak
ők tölthetnek be. Salgótarjáni munka-
társainknak nincs módjukban sorozat-
osan vidékre utazni, hogy közvetlenül
érintkezzenek a helyi munkás és pa-
raszt lakosságával és kívánságuknak,
elgondolásuknak, kritikájuknak meg-
illető helyet biztosítsanak lapunk hasábjai-
ra. Ismét felkérjük tehát mindazokat,
akik figyelő szemmel néznek körül
falusi környezetükben és meglátják azt,
amit egy jó szemnek meg kell látni,
keressenek kapcsolatot velünk és mon-
danivalókat helyeznek bizalommal a
mi gondozásunkba. Be kell miadnyá-
junknak látni, hogy a távolság, a város
és a falu távolsága nem választ el
bennünket, ha a lélek, a közös élet-
forma, a közös célok egyébként szét-
választhatatlanul fűznek össze.

Eredményes munkát csak akkor
végezhetünk a városban, ha a vidék
is mögénk áll, vagy ha éppen nem
mögénk, hanem mellénk áll. Amit szét-
tagolva, egymástól elszigetelve soha el
nem érhetünk, azt könnyűszerrel talál-
juk meg, ha kezünk összefonódik és
szívünk dobogásában megtaláljuk ugyan-
azon ritmus lüktetését.

Tehát mielőbbi találkozást a szer-
kesztőség irásztalánál!

Olvasd a

SZABAD NÉP-et!

Ez a magyar dolgozók lapja!

Hay Gyula nagy történelmi drámája Salgótarjában

A jól értesültek előtt nem mon-
dunk újat, amikor azt közöljük, hogy
karácsony első napjának estéjén az
acélgyári kaszinó színpadán Hay Gyula
nagy történelmi drámája, az „Isten, csá-
szár, paraszt” kerül előadásra. De kö-
zölnünk kell, mert a magyar irodalom
e nagy eseménye és az eseménnyel
való nonszörű történet megismerke-
dés előtt senkinek sem szabad hátat
fordítani.

Európa történetének legválságo-
sabb időszaka, ennek az időszaknak
sorsdöntő társadalmi, emberi küzdel-
mei tárulnak elénk ebben a hatalmas
drámában, küzdelmek, melyek a mai
idők társadalmi, emberi problémáiba
törnek és amelyeknek ma cselekvő
szeműd tanúi vagyunk. Aki behunja
a szemét ezek előtt a küzdelmek előtt,
saját életének pályája előtt válik vakká
és aki e küzdelem drámai ábrázolása
előtt fordít hátat, egyúttal nyitlan meg-
tagadja a közösséget embertársával.

Salgótarján közönsége nagy ér-
deklődéssel várja a dráma előadását,
melyet az acélgyári műkedvelő gárdá-
nak a muliban kitűnőnek ismert együt-
tese fog nyújtani.

Keresek azonnali belépésre,
szakácsnőt és főző
mindenest. Acélgyári kaszinó: Pogácsa.

Mikulás-esték Salgótarjában

A Magyar Nők Demokratikus
Szövetségének bányai alcsoportja f. hó
8 és 9-én műsoros esttel egybekötött
táncmulatót rendezett. A komoly
áldozatkésztséggel előkészített előadá-
sok nagy erkölcsi és anyagi sikere
volt. Elvárjuk, hogy legközelebb komoly

szociálista tárgyú előadást látnak majd
a tehetséges szereplők közreműködé-
sével. A most megtartott előadás jöve-
delme a bányai gyermekek felszólítá-
sára fordul.

—o—
Meg kell említenünk az Otthon
Mikulás-délutánját is, melyen a bányos
gyermekszereplések után az egybegyűlt
gyermekeket virággal díszített és hó-
fehér abrosszal terített asztaloknál,
meleg tejjel és kaláccsal vendégelte
meg a vezetőség.

—o—
Jólesikerült Mikulás-est volt még
az üveggyári és a gépgyári telepen,
valamint a városi napközi otthonban
is. Mindenütt kitűnt a Demokratikus
Nők csoportjainak melegen érző és
áldozatos szíve. Több száz gyermeket
ajándékoztak meg a különböző helye-
kei. Haladjanak tovább a megkezdett
utón a megérdemelt eredménnyel!

—o—
A somlyó-kerületi MaDISz al-
osztály ifjúsága f. hó 5-én este 6 óra-
kor kedves műsoros gyermek Mikulás
estét tartott. Az előadás után a gyer-
mekeket és elaggott nyugdíjasokat
tejjel és kiflivel vendégelték meg. A
jó sikerért az alosztály köszönetét
fejezi ki a Kommunista Párt vezetősé-
gének és a Nemzeti Segély titká-
rának, kik önzetlen támogatásukkal
nagyban hozzájárultak az est sikeré-
hez.

A bányák államosításának első bejelentése a Bányász- szakszervezet ülésén

A Bányász-szakszervezet teljes
ülésén Salgótarjában f. hó 7-én
impozáns keretek között jelentette be
a bányák államosítását Nógrád Sándor
elvtárs, iparügyi államtitkár.

Nógrád elvtárs hatalmas és
mindvágig nagy érdeklődéssel kísért
beszédében többek között bejelentette
hogy az államosítás a közeljövőben a
nehéziparban és az erőműveknél is
bekövetkezhetik. Az államosításban
azonban a bányáknak kell előjárni,
mert a szénre igen nagy szükség van
és a szükségét betölteni csak az álla-
mosítás révén lehet. Csak a szociálista
pártoktól támogatott államkormányzat
tudja értékének megfelelően ellátni a
munkásságot és a termelést is csak ő
tudja azon a nívón tartani, amelyre
szükség van.

De azért a munkásságnak is ál-
dozatot kell hozni. Napi legalább 2000
vagon szénre van ma szükség, mely-
ből most csak 1600 vagon tud ter-
melni a magyar bánya. A salgótarjáni
medencében is a mai 270 vagonról
330-340 vagon termelésre kell fel-
emelkedni. Véget kell vetni a hamis
belegeskedéseknek.

A termelés fokozása érdekében
a bánya élére biztosok fognak kerül-
ni. A biztosok gondja lesz a bányá-
felszerelés folytonos ellátása, a bányák
rendezése, az anyagi ellátás menetének
igazságos megállapítása. Ugyancsak a
termelés helyes menete érdekében
jobban meg kell becsülni a mérnököket,
a szakembert, akinek vezetésétől függ
a bányák életműködésének jósága.

Sok hozzászólás után, melyek a
ma elsőrangú fontosságú szénkérdést
ugyszólván minden oldalról érintették
Nógrád elvtárs a következő mondat-
tal fejezte be beszédét: „Egy nagy
csatáról van szó, a széncsatáról és ezt
a csatát meg kell nyernünk!”

A szerkesztésért és kiadásért felel:
Dr. VASS GYULA.

Nyomatott Vágh Kálmán könyvnyomdájában
Salgótarján, Fő-utca 66 szám.